بسم اللہ الرحمٰن الرحیم نحمدہٗ ونصلی علیٰ رسولہ الکریم

اسمہ احمد

گلدستہ احمدی

یعنے

سی حرفی در مدح حضرت مسیح موعود و امام مہدی مسعود علیہ الصلوٰۃ والسلام

یہ وہ سی حرفی ہے جس کو مؤلف نے عین دربار شاہی حضرت مسیح الزمان میں ۱۹۰۵ء کو شام کے وقت باآواز بلند پڑھ کر سنایا جس سے تمام حاضرین یعنے حضرت اقدس امام احمد القادیانی۔ و حضرت مولوی نورالدین و مولوی عبدالکریم وغیرہم سب صاحبان محظوظ ہوئے اور بعد اختتام سب نے فقیر کے حق میں دعائے خیر فرمائی۔ اور یہ سی حرفی حسب ارشاد مفتی محمد صادق صاحب تصنیف کی گئی اور دارالامان مدینۃ المسیح قادیان میں ہی تالیف بھی ہوئی فللہ الحمد علیٰ تالیفہ

خاکسار غلام رسول راجیکی

در جولائی ۱۹۰۶ء حسب فرمائش سید عبدالمحیی عرب صاحب در مطبع انوار احمدیہ طبع گردید

اور اب

دسمبر سنہ ۱۹۵۸ء

میں دوسری بار

حکیم محمد عبداللطیف شاہد تاجر کتب ۱۴ مین بازار گوالمنڈی لاہور

نے نقوش پریس لاہور میں چھپوائی

بِسْمِ اللّٰہِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

نَحْمَدُہٗ وَنُصَلِّیْ عَلٰی رَسُوْلِہٖ الْکَرِیْمِ

الف اِہ جہان مکان فانی ، فانی نال محبتاں لائیے ناں
سِر تے بول دِی سٹ پئی کوچ والی فکر موت دامنوں چکائیے ناں
دُنیا خواب خیال مثال اینویں غافل ہو کے عمر ونجائیے ناں
نام رب دا دِلاندی کیمیا اے یاد رب دی دلوں بُھلائیے ناں

ب بخت جاگے دلاں سُتیاں دے مہدی پاک جاں وِچ جہان آئے
سِر تے بَنھ دستار رسول والی ساڈے سُتڑے بھاگ جگان آئے
ہوئے باغ محمدی فیر تازے مالی خاص جاں وِچ بُستان آئے
دَور پرتیا فیر اسلام والا جس وِچ آخری شاہِ دوران آئے

ت تاج جہدی سب اولیاندے حلّے پہن رسولاں دے شان آئے
قسم حق دی ایہو مسیح مہدی جیہڑے قادیاں وِچ سلطان آئے
منّن بدنصیب نہ اُنہاں تائیں غالب جنہاں تے نفس شیطان آئے
منن والیاں رب رسول راضی اتے منکراں بہت زیان پائے

ث ثابتی صدق یقین سیتی بے مثل کمال کمال احمدؐ
صاحب صدق صفا وفا والے صاحب حسن جمال جلال احمدؐ
صدی چودھویں تے چڑھیا بدر نوری عالی قدر محمدی لال احمدؐ
دھن بھاگ جاگے بختاں والیاں دے جیہڑے آن ہوئے شامل حال احمدؐ

ج جگ جہان ویران آہا۔ کفر شرک دی سخت خزاں کنوں
اجّن چیت ایام بہار آئے کھُلی فضل دی وا رحمٰن کنوں
آئے بادشاہ آخری دور والے عیسےٰ اُتر آئے اسمان کنوں
بوٹے دین دے آن کے فیر پنگھے جیہڑے وچھڑے ایس بُستان کنوں

ح حق دی خاص تائید والے دُشمن جور جفا بُطلان دے نی
عامل شرع متین محمّدی دے عارف سرّ عرفان قرآن دے نی
عاشق دین رسول مقبول والے شیریں جان جہان دے جان دے نی
تازے پھُل رسول دے باغ وچوں نوُری لعل محمّدی کان دے نی

خ خوُب محبوب دے وصف سوہنے سب طالباں دے مطلوب ایہو
احمدؐ ویکھیاں رب رسول دِسّے ایسے واسطے اج محبوب ایہو
میری نظر دے وچ خطا ناہیں یُوسف دِسدے ابن یعقوب ایہو
چڑھیاں رنگتاں احمدی عاشقاں نوں رنگن کان صبّاغ[1] قلوب ایہو

د درد اُٹھّے میرے دِل اندر ڈاہڈا جی میرا گھبراؤندا اے
عارف حق دے گھٹ جہان اندر کوئی دید والا رمزاں پاؤندا اے
چڑھیا چودھویں دا روشن بدر نوُری ایہناں اکھیاں نظر نہ آوندا اے
ربا فضل تھیں کل دے کھول دیدے ویکھن چن تیرا دل چاہوندا اے

ذ ذوق آوے شوق والیاں نوں جدوں آوندے نے اکھیں نور احمدؐ
جلوے نور حقانی دے چمک ماری جس دے واسطے نے بنے طور احمدؐ
ویکھن والڑے ویکھدے رب تائیں ویکھو دوستو آن ضرور احمدؐ
قسم حق دی اوہ منظور مولے کیتا جس نوں اج منظور احمدؐ

[1] عشق الٰہی دا رنگ چاہڑن والے۔

ر رَدّ ہو گئے درگاہ وچوں جنہاں سیں پھیرے ایس شاہ وَلّوں
کرماں ماریاں جان تے ظلم کیتا مُکھ موڑیا جنتی راہ وَلّوں
دلیں رکیہ جواب جناب اندر جدوں ہووسی پچھ اللہ ولّوں
روسن وقت حساب دے نال حسرت جدوں ہووسی جھڑک درگاہ ولّوں

ز زنگ دھوون زنگاں والیاں دے سینے پاک تے دلاں نوں صاف کردے
غیر حق دی حُب وبجا دل تھیں ظالم نفس شریر بے لاف کردے
مُوف الوعد[1] بعہد صدیق اکبر عہد وِچ نہ کدے خلاف کردے
حاکم عادلاں وانگ حَکَم عادل ہر بات بعدل انصاف کردے

س ساہ ہوئی اگ بدعتاں دی کُفر شرک دے مرد بازار ہوئے
کِشتی کذب بطلان دی غرق ہوئی بیڑے صدق صفا دے پار ہوئے
باطل نسّیا حق دے رعب کنوں حق حق دے وِچ نمودار ہوئے
دیکھو احمدی شان برکات حقّہ اک دانیوں کیڈ انبار ہوئے

ش شان کیہ جاندے مُرسلاں دا جیہڑے یار طالب دنیا دے نی
دنیا دار مثال نے کُتیاں دی اَٹھے پہر حریص مُردار دے نی
قدر باغ دا پچھئے بُلبُلاں تھیں واقف زاغ کیہ باغ بہار دے نی
شان احمدی جان دے مرد عارف جیہڑے خاص الخاص دربار دے نی

ص صد ہزار نشان ظاہر ہوئے آپ دے صدق اِدّعا اُتے
کیتیاں وچ زمین ظہور کیتا۔ ظاہر ہوئے نی کئی اسماء اُتے
احمدؐ ہر میدان منصور غالب ہوئے فیصلے صدق صفا اُتے
دشمن آوے نہ وِچ میدان کوئی ایسا رعب پیا اَعدا اُتے

[1] اپنا عہد پورا کرنے والے

ض ضرب محمدی تیز ہوئی اِسکہ چلیا دِین اسلام دا اے
دِین باطلہ سب ہلاک ہوئے صدقہ پاک اِمام ہُمام دا اے
بادشاہ عُلوی مملکت والا مخبر قتل آتھم لیکھرام دا اے
خیر خواہ تمامیاں اُمتاں دا طالب سب دے نیک انجام دا اے

ط طالباں صادقاں مخلصاں دے حضرت آپ طالب دل جان کنوں
جیہڑا وِچ حضور دے آن ڈِگے فیض پاوندا عام فیضان کنوں
درد عِشق حقانی دا ذوق پاوے حصہ پاوندا گنج عرفان کنوں
دسو اَج بھی جو محروم مویا اوہ لے چلیا کِیہ جہان کنوں

ظ ظالماں ظُلم بے جا کیتا فتوے کُفر امام تے لائیو نے
کافر کِسے نوں کہندیاں آپ ہوئے گھاٹا مُفت تجارتوں پائیو نے
شان احمدی کُجھ نہ گھٹ ہویا دِین آپنا سگوں گنوائیو نے
اندر دو جہان خوار ہوئے شامت نفس شیطان بھلائیو نے

ع عَیش میرے سب تلخ ہوندے پہنچے درد میرے وال وال تائیں
کیتا کُجھ حیا نہ دُنیاں نے بُرا بولیا نیک خِصال تائیں
کافر، ضال، دجّال بے دین ملحد کہیا پاک رسول دے لال تائیں
روز حشر دے کرن گے یاد گلاں، دُنیا وِچ بھی پان وبال تائیں

غ غیرتاں کرن مسیح کارن شان عیسوی رِہیں سمجھ دُور احمدؐ
لگا رب غیُور بھی کرن غیرت جگہ عیسےٰ دی ہوئے منظور احمدؐ
قسم حق دی ایہو رسول عربی کیتا احمد دے وِچ ظہور احمدؐ
آدم۔ نوح۔ خلیل۔ کلیم ایہو۔ یوسف مصر ایہا جلوہ نور احمدؐ

ف فیض اصلاح نہ عام ہُندا جیکر آوندے نہ امام احمدؑ
حضرت عیسیٰ تھیں کد اِہ ہوونا سی جیہڑا کیتا اے انتظام احمدؑ
ہیسی کسر صلیب تثلیث مشکل باہجوں نبیؑ دے خاص غلام احمدؑ
مُشکل قتل دجّال دا بہت ہیسی جے کرہووندی نا صمصام احمدؑ

ق قادیاں وِچ رسول آیا جِس دی مچی ہے دُھم جہان اندر
خبراں جِس دیاں وِچ صحیفیاں دے نالے باب حدیث قرآن اندر
رُوح مرسلاں دے ویکھ کم جِس دے خرّم خوشی دے نال اسمان اندر
مومن وِچ جہان دے مست پھردے جویں بُلبُلاں مست بُستان اندر

ک کسر صلیب تثلیث کیتی ۔ کیتے قتل خنزیر شریر سارے
نال تیغ بُرّان بُرہان والی توڑے سب دے مکر تزویر سارے
کرکے سب اُتے اِتمام حُجّت کیتے سخت خجل حقیر سارے
بنیاں کسے تھیں کجھ نہ مُول ذرّہ رل کے کرر ہے تدبیر سارے

ل لعنتاں قوم کفّار اُتے جنہاں نال رسول طغیان کیتا
نعمت حق دی دا واجب شکر ہیسی سگوں الٹا آ کفران کیتا
کافر کہن احمد اول مومناں تھیں ایپر مومناں اِہ احسان کیتا
نام کٹیا اہل اسلام وِچوں مِثل کافراں وصف بیان کیتا

م مُرسلاں دا برکت نال احمد ہویا سلسلہ فیر تجدید اندر
ڈنکا وجیا دین رسول والا فضل حق دا ہویا تائید اندر
زور کفر کفّار دا توڑ دتا جدوں لکھے طومار تردید اندر
کیتا قتل دجّال تثلیث دے نوں لاشہ سٹیا باب توحید اندر

ا؎ روحانی تلوار

ن نائب رسول مقبول احمدؐ۔ بادشاہ کل غرب تے شرق دا اے
شہرہ تیز جہان دے وچ جس دا جیویں تیز لشکارڑا برق دا اے
نبی ولی گلاب دے پھُل سارے احمد عطر گلاب دے عرق دا اے
جنہاں کشتیاں دا کشتی بان احمدؐ۔ خطرہ کا سدا انہاں نوں غرق دا اے

و واقف سلوک منازلاں دے اشہب باز بلند پرواز اُتے
تارُو بحرِ توحید معارفاں دے عاشق حُسن محبوب دے ناز اُتے
عاشق مست الست بمحویت مست یار دے مست آواز لُتے
فانی ہو رلیا نال غیر فانی پونچیا عشق دے آخری راز اُتے

ہ ہند دے وچ رسول لبھا۔ جس دا رفع دے بعد نزول ہویا
چڑھ چڑھ کے قرب ادنیٰ تائیں درجہ قاب قوسین حصول ہویا
خالق طرف مخلوق نوں کھچ رہیا جس دے واسطے اج رسول ہویا
مژدے ہون بشارتاں طالباں نوں جس منیاں سو مقبول ہویا

لا لاف گزاف تھیں پاک احمد اعلیٰ وِچ صدیقاں دے شان جس دا
ایہو یار صدیق فاروق ایہو ڈنکا وجیا وِچ جہان جِس دا
ایہو علی عثمان حیا کامل ایہو حسن حسین اخوان جِس دا
ایہو پاک رسُول دا لاڈلا اے وصف لکھیا وچ قرآن جس دا

ع احمدؐی شان نوں کون جانے جانے چشم خفاش خورشید ناہیں
عالم مسخرے مسخ در مسخ باطن سخت دل سیاہ سفید ناہیں
تاہیں طعن در طعن تے لعن کردے کجھ اہناں تھیں نیک امید ناہیں
شان احمدؐی جاندے مرد عارف واقف شان تھیں عمرؐ تے زید ناہیں

بہ چمکنڈر

ی یار سارے میرے پیارو والے جیہڑے بلبلاں ایس گلزار دے نی
شمع احمدی تے جیہڑے جان سوزاں صدقے صدق تھیں اوہ دلدار دے نی
خاطر اوہناں دی پھلاں دا اِہ دستہ تازے پھل اوہ باغ بہار دے نی
میں غلام رسول مقبول تھیواں خاصاں وِچ جو خاص دربار دے نی

میرا نام غلام رسول سدن راجیکی ہے خاص مقام میرا
ضلع خاص تحصیل گجرات میری مذہب دوستو دین اسلام میرا
سولاں[۱۶] برس دا احمدی ہوئیا مَیں دس سال ہوئے لکھیا نام میرا
صدی چودھویں دا سال چودھواں سی جدوں پہنچیا یار پیغام میرا
لیا من مسیح موعود نوں مَیں جیہڑا مہدی ہے پاک امام میرا
جِس نوں منّیاں کفر دے دین فتوے مُلّاں نام کردے بدنام میرا
ظالم آکھدے اِہ گمراہ ہوئیا آکھے مُغل نوں اِہ امام میرا
احمق سمجھدے اصل نہ بھیت اسدا اُہدے منّنے وِچ اسلام میرا
صدق قلب دے نال مَیں مَن لیا سچّا اہو ہے ہُن امام میرا
دونویں زمیں اسمان گواہ اُسدے دل کرلیا اوس نے رام میرا
سورج چن شاہد اُہدے صدق اُتے دینا دوستو اِہنوں سلام میرا
ہویا منکراں کنوں بیزار ہاں میں جِنہاں سمجھیا جھوٹ کلام میرا
کراں شکر ہزار ہزار ہویا قسمت وِچ امام ہمام میرا
کرے خاتمہ رب ایمان اُتے مطلب پجسی تدوں تمام میرا

آمین

اس سی حرفی کے ساتھ بھی ایک ایمان افزاء واقعہ کرامت وابستہ ہے جس کا ذکر تفصیل کے ساتھ حیات قدسی حصہ اول کے صفحہ ۲۳ تا صفحہ ۲۶ پر ہے۔ وہاں پر ملاحظہ فرمائیں۔